

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

CAMILA LÄCKBERG

Predicatorul

Traducere din suedeză de
Simona Țențea

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (S. Olteanu, D. Dumbrăvician)

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactori:
Domnica Drumea, Asa Apfelkvist

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ioana Augustin, Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LÄCKBERG, CAMILLA
Predicatorul / Camilla Läckberg ; trad.: Simona Țețea. –
București : Editura Trei, 2010
Bibliogr.
ISBN 978-973-707-438-8

I. Țețea, Simona (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: *Predikanten*

Autor: Camilla Läckberg

Copyright: © Camilla Läckberg, 2004

Această ediție s-a publicat prin acord cu Nordin Agency, Suedia

Ediția originală publicată de Editura Forum, Suedia

© Editura Trei, 2010
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-438-8

Lui Micke

Ziua începu promițător. Se trezi devreme, înaintea celorlalți, își trase pe el hainele cât mai încet cu putință și reuși să se strecoare afară neobservat. Luă cu el coiful de cavaler și sabia de lemn, pe care o agită vesel, în vreme ce străbătu alergând suta de metri dintre casă și Prăpastia Craiului. Se opri o clipă și privi copleșit în cavitatea abruptă dintre pereții stâncoși. Laturile rocii se aflau la unu-doi metri distanță una față de cealaltă, iar structura se înălța mai mult de zece metri spre cerul pe care soarele văratic tocmai își începuse ascensiunea. Trei blocuri imense de piatră erau înțepenite pentru vecie în mijlocul despicăturii, iar priveliștea era impunătoare. Așezarea avea o atracție magică pentru un copil de șase ani. Iar faptul că era un teritoriu interzis o făcea cu atât mai ispititoare.

Locul fusese numit așa odată cu vizita în Fjällbacka a Regelui Oscar al II-lea, la sfârșitul secolului al XIX-lea, însă el habar n-avea de această poveste și nici nu-i păsa, în vreme ce se furișa încet spre adâncitura întunecată, cu sabia pregătită de atac. Tatăl său îi spusese că scenele de la Hăul Iadului din filmul *Ronja Rövardotter* fuseseră filmate

în Prăpastia Craiului. Când văzuse, simțise un mic vârtej în stomac la scena în care Mattis, căpetenia tâlharilor, trecea călare prin acele locuri.

Uneori se juca acolo de-a hoții la drumul mare, însă în ziua aceea era cavalier. Un Cavalier al Mesei Rotunde, ca în cartea mare și viu colorată pe care i-o dăruise buni-ca de ziua lui.

Se săltă deasupra bolovanilor ce acopereau pământul și, plin de neînfricare, se pregăti să-l atace cu paloșul său pe grozavul balaur care scuipa flăcări. Razele soarelui nu ajungeau până în deschizătură, de aceea părea întunecată și rece. Numai bună pentru balauri. În curând, avea să-i facă sângele să țâșnească din grumaz, iar după chinuri îndelungi dihania avea să-i cadă răpusă la picioare.

Cu coada ochiului, văzu ceva care-i atrase atenția. Era o bucată de pânză roșie aflată în spatele unui pietroi, iar curiozitatea puse stăpânire pe el. Balaurul putea să aștepte; poate că acolo se ascundea o comoară. Își luă avânt și sări pe bolovan, privind în cealaltă parte. Preț de un moment, aproape căzu îndărăt, însă până la urmă, clătînându-se și agitându-și brațele, își regăsi echilibrul. Ulterior nu avea să admită că se temuse, însă niciodată, în toți cei șase ani ai vieții sale, nu fusese mai îngrozit ca în clipa aceea. O femeie stătea întinsă, așteptându-l. Zăcea pe spate, privind țintă în sus, cu ochii larg deschiși. Primul său imbold fu să o ia la goană înainte ca ea să îl prindă jucându-se acolo unde nu avea voie. Poate că îl va obliga să-i spună unde locuia, iar apoi îl va târî acasă la mama și tata. Aceștia vor fi foarte mânioși și, cu siguranță, îl vor întreba: „De câte ori ți-am spus că nu ai voie să mergi la Prăpastia Craiului fără un adult?”

Însă lucrul ciudat era că femeia nu mișca. Și nici nu avea vreo haină pe ea, iar preț de o clipă, băiatul se simți stânjenit fiindcă stătea acolo, privind o doamnă goală. Ceea ce văzuse el nu era o bucată de pânză de culoare roșie, ci o geantă aflată chiar lângă ea, iar hainele nu i le putea zări nicăieri. Ciudat lucru, să zacă acolo, goală. Mai ales că era așa de frig.

Apoi ceva imposibil îi trecu prin minte. Dacă doamna era moartă? Nu putu găsi nicio altă explicație pentru faptul că zăcea atât de nemișcată. Conștientizarea acestui fapt îl făcu să sară de pe bolovan și să dea încetișor îndărăt, spre marginea despicăturii. După ce se îndepărtă câțiva metri de femeia moartă, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre casă cât putu de repede. Nu îi mai păsa dacă avea să fie muștrat sau nu.

Sudoarea făcea ca așternutul să i se lipească de corp. Erica se zvârcoli în pat, mutându-se de pe-o parte pe alta, însă îi era cu neputință să găsească o poziție comodă în care să doarmă. Senina noapte de vară nu îi ușura deloc somnul, iar pentru a mia oară își puse în gând să nu uite să cumpere niște draperii care să împiedice lumina să pătrundă în cameră sau, mai degrabă, să îl convingă pe Patrik să o facă.

O scotea din sărite faptul că el putea dormi atât de liniștit chiar lângă ea. Cum oare îndrăzneă să stea tolănit acolo și să sforăie, în vreme ce ea se chinuia noapte după noapte? Bebelușul era și al lui. Nu ar fi trebuit, din solidaritate, să stea treaz lângă ea sau ceva de genul ăsta? Îi dădu un mic ghiont în speranța că avea să se trezească. Patrik nici nu se clinti. Îl înghionti un pic mai tare. El mormăi ceva, își trase plapuma peste cap și-i întoarse spatele.

Cu un suspin, Erica se întinse pe spate, cu brațele încrucișate peste sâni și privi țintă în tavan. Pântelele i se arcui în aer ca o sferă mare, iar ea încercă să-și închipuie bebelușul înotând prin întuneric, înăuntrul său. Poate cu degetul mare în gură. Dar totul era încă mult prea ireal ca ea să-și poată imagina cum arăta. Era în luna a opta, dar încă nu se putea obișnui cu gândul că purta înlăuntrul său o nouă viață. Ei bine, cât de curând avea să fie foarte real. Era sfâșiată între nerăbdare și spaimă. Îi era greu să vadă dincolo de naștere. La drept vorbind, în acel moment îi era greu să vadă dincolo de problema nepuținței de a mai dormi pe burtă. Se uită la ecranul luminos al ceasului deșteptător. 4:42 dimineața. Poate că ar trebui să aprindă lumina și să citească o vreme.

După trei ore și jumătate și un roman polițist prost, era pe cale să se scoale din pat, când telefonul sună ascuțit. Cu un gest reflex, îi întinse receptorul lui Patrik.

— Alo, aici Patrik.

Vocea îi era răgușită de somn.

— Bine, în regulă. Of, la naiba, da, pot ajunge în cinci-sprezece minute. Ne vedem acolo.

Se întoarse spre Erica.

— Avem o urgență. Trebuie să fug.

— Dar ești în vacanță. Nu pot chema pe altcineva?

Erica își dădu seama că vorbise pe un ton plângăcios, însă faptul că stătuse trează toată noaptea nu îi îmbunătățise cu nimic dispoziția.

— E vorba de-o crimă. Mellberg vrea să mă duc și eu. A zis că el însuși o să vină.

— O crimă? Unde?

— Aici, în Fjällbacka. Un băiețel a găsit azi-dimineață cadavrul unei femei în Prăpastia Craiului.

Patrik se îmbracă repede, fiindcă era mijlocul lui iulie și nu avea nevoie decât de îmbrăcăminte ușoară de vară. Înainte de a ieși val-vârtej pe ușă, se urcă în pat și o sărută pe Erica pe pânțele, undeva în apropiere de locul în care își amintea ea vag că ar fi avut buricul.

— Pa pa, bebe. Să fii drăguț cu mama, mă întorc curând acasă.

O sărută repede pe obraz și plecă grăbit. Oftând, Erica se ridică din pat și îmbracă una din rochiile acelea largi ca un cort, singurele pentru moment, care o mai încăpeau. Contrar principiilor ei, citise o grămadă de cărți despre bebeluși, iar după părerea ei, toți cei care scriau despre fericita experiență a sarcinii ar trebui duși în piața publică și biciuiți. Insomnie, încheieturi inflamate, vergeturi, hemoroizi, bufeuri și o răsccoală hormonală generalizată — asta se apropia mai mult de realitate. Și era al naibii de sigură că nu avea nicio aură de strălucire interioară. Erica mormăi pentru sine în vreme ce își croi drum spre parter, în căutarea primei cești de cafea din acea zi. Poate că asta avea să risipească un pic ceața.

La sosirea lui Patrik, activitatea era în toi. Marginea Prăpastiei Craiului fusese delimitată cu bandă galbenă, iar el numără trei mașini ale poliției și o ambulanță. Poliștii din Uddevalla se apucaseră deja de treabă și Patrik avu destulă minte cât să nu dea buzna la locul crimei. Era o greșeală de începător, ceea ce însă nu îl împiedică pe superiorul său, comisarul Mellberg, să-și facă loc nestingerit printre ei. Se uitară îngroziți la pantofii și hainele lui, care, exact în acel moment, adăugau mii de fibre și particule delicatului lor spațiu de lucru. Când Patrik se opri în afara benzii și îi făcu semn superiorului său,

Mellberg se întoarce și păși peste cordon, spre imensa ușurare a celor de la Medicină Legală.

— Salut, Hedström, spuse comisarul.

Vocea îi era afectuoasă, aproape voioasă, iar Patrik fu luat prin surprindere. Pentru o clipă, crezu că Mellberg avea să îl îmbrățișeze, însă din fericire, își dădu seama că nu fusese decât o închipuire. Cu toate acestea, omul părea a fi complet schimbat. Trecuse doar o săptămână de când Patrik își luase concediu, însă persoana dinaintea sa chiar nu era aceeași pe care o lăsase stând posacă la birou și bombănind că noțiunea în sine de „concediu” ar fi trebuit desființată.

Mellberg îi strânse cu însuflețire mâna lui Patrik și îl bătu cu palma pe spate.

— Ei bine, cum merge cu cloșca de-acasă? Vreun semn că vei fi tată în curând?

— Ne-au zis că termenul ar fi abia peste o lună și jumătate.

Patrik încă nu avea idee ce anume îi pricinuiseră lui Mellberg o asemenea bună dispoziție, însă își alungă curiozitatea și încercă să se concentreze asupra motivului pentru care fusese chemat la locul faptei.

— Deci ce-ați descoperit?

Mellberg făcu efortul de a-și șterge zâmbetul de pe față și arătă înspre interiorul întunecat al deschizăturii din stâncă.

— Un băiat de șase ani s-a furișat afară din casă dis-de-dimineată, în vreme ce părinții lui dormeau, și a venit aici să se joace de-a cavalerii, printre bolovani. În schimb, a găsit o femeie moartă. Am primit apelul la ora 6:15.

— Cât timp au examinat cei de la Medicină Legală locul crimei?

— Au ajuns acum o oră. Ambulanța a venit prima, iar paramedicii au putut confirma imediat că nu mai era nevoie de nicio intervenție. De atunci, au putut lucra nestingheriți. Sunt un pic cam sensibili... Am vrut doar să intru și să arunc o privire, iar ei, trebuie să recunosc, au fost chiar grosolani. Mă rog, bănuiesc că devii un pic irascibil dacă stai toată ziua aplecat și cauți fibre cu penseta.

Acum Patrik își recunoștea din nou șeful. Acesta era, mai degrabă, tonul lui Mellberg. Însă Patrik știa din experiență că nu avea rost să încerce să-i schimbe părerile. Era mai simplu să lase remarcile să-i intre pe-o ureche și să-i iasă pe alta.

— Ce știm despre ea?

— Nimic, deocamdată. Credem că are în jur de douăzeci și cinci de ani. Singura cârpă găsită, dacă o poți numi așa, a fost o poșetă. În rest, era goală pușcă. Ba chiar avea niște țâțe frumușele.

Patrik închise ochii și își repetă, precum o incantație lăuntrică: *Nu mai e mult și se pensionează. Nu mai e mult și se pensionează...*

Mellberg continuă cu nepăsare.

— Încă nu se poate stabili cauza decesului, însă fata a fost bătută crunt. Vânătăi pe tot corpul și o serie de răni ce par a fi de cuțit. Da, și încă ceva, era întinsă pe-o pătură gri. Medicul legist aruncă acum o privire și sperăm că vom avea în curând un raport preliminar.

— A fost anunțată dispariția vreunei persoane de vârsta respectivă?

— Nu, nici vorbă. Un bătrân a fost dat dispărut în urmă cu vreo săptămână, dar s-a dovedit că doar se săturase să se înghesuie într-o rulotă cu nevastă-sa și și-a luat zborul cu o puicuță pe care-a cunoscut-o la Galären Pub.

Patrik văzu că echipa se pregătea acum să ridice cu grijă cadavrul. Mâinile și picioarele îi fuseseră înfășurate în saci, în conformitate cu ordinele de a păstra orice fel de dovezi. Echipa de medici legiști din Uddevalla se străduia să ducă la bun sfârșit operațiunea de ridicare a cadavrului. După aceea, pătura pe care stătuse întinsă trebui, de asemenea, să fie introdusă într-un sac de plastic, în vederea unor examinări ulterioare.

După expresia uluită de pe fețele lor și după felul în care înlemniră brusc, Patrik își dădu seama că se petrecuse ceva neprevăzut.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— N-o să vă vină să credeți, răspunse unul dintre polițiști, dar sunt oase aici. Și două cranii. După numărul de oase, aş zice că sunt destule pentru două schelete.

1979, vara

Se clătina rău, pedalând înspre casă, în noaptea senină de vară. Petrecerea fusese un pic mai deșănțată decât se așteptase, însă nu conta. Doar era matură, așa că putea face cum poftea. Partea cea mai grozavă era că scăpase de copil pentru o vreme. Țâncul acela, cu toate zbieretele, avea nevoie de tandrețe, trebuință pe care ea nu o putea satisface. La urma urmei, din cauza copilului era încă nevoită să locuiască acasă la mama ei, bătrâna aceea care abia dacă-i permitea să se îndepărteze câțiva metri de casă, deși ea avea nouăsprezece ani. Fusese un miracol faptul că avusese voie să iasă afară în noaptea aceea pentru a sărbători Sânzienele.

Dacă n-ar fi fost bebelușul, ar fi putut avea deja propria ei locuință; și-ar fi putut câștiga propriii bani. Ar fi putut ieși oricând dorea și s-ar fi întors acasă când avea chef, fără să se bage nimeni în treburile ei. Însă era imposibil, cu copilul. Ar fi preferat să îl dea spre adopție, însă bătrâna n-a vrut să audă, iar acum ea era cea care trebuia să plătească pentru asta. Dacă mama ei dorise așa mult să păstreze copilul, de ce nu putea să aibă singură grijă de el?

Bătrâna chiar avea să fie furioasă atunci când ea își va face apariția în felul acela, la primele ore ale dimineții. Respirația îi

duhnea a alcool și cu siguranță avea să i se ceară socoteală a doua zi. Însă meritase. Nu se mai distrase atât de bine de când se născuse pușlamaua.

Pedală direct prin intersecția de lângă stația de benzină și continuă înainte pe stradă. Apoi viră spre stânga, înspre Brücke, însă își pierde echilibrul și aproape că intră în șanț. Îndreptă roata și pedală mai tare pentru a căpăta un pic de avans pe primul deal abrupt. Vântul îi ciufuli părul, iar în noaptea luminoasă de vară nu se auzea niciun sunet. Pentru o clipă, închise ochii și se gândi la acea strălucitoare noapte de vară în care băiatul german o lăsase gravidă. Fusese o noapte splendidă, însă nevrozică de prețul pe care îl avuse-se de plătit.

Deodată, bicicleta se opri, iar ultimul lucru pe care și-l aminti fu pământul apărându-i brusc în fața ochilor, cu mare viteză.

Ajuns înapoi la secția din Tanumshede, Mellberg era cufundat în gânduri, lucru care nu prea-i stătea în fire. Nici Patrik nu prea vorbea, stând în fața lui în încăperea destinată pauzei de cafea și cugetând, la rândul lui, asupra evenimentelor din acea dimineață. Era, de fapt, prea cald pentru a bea cafea, însă avea nevoie de un stimulent, iar alcoolul nu era nici pe departe adecvat. Amândoi își scuturau absenți cămășile lipite de corp pentru a se răcori. Aparatul de aer condiționat era stricat de două săptămâni și încă nu reușiseră să aducă pe nimeni pentru a-l repara. Dimineața, temperatura era de obicei tolerabilă, însă în jurul prânzului, căldura începea să urce către niveluri insuportabile.

— Ce naiba o mai fi și asta? spuse Mellberg, scărpînându-și atent cuibul de păr ce era răsucit în vârful capului astfel încât să-i ascundă creștetul pleșuv.

— Sincer să fiu, n-am idee. S-a găsit cadavrul unei femei, întins peste două schelete. Dacă cineva n-ar fi fost omorât, aș fi crezut că e vreo glumă proastă. Schelete furate dintr-un laborator de biologie sau ceva de genul ăsta. Însă nu putem ignora faptul că femeia a fost omorâtă.

Am auzit și o remarcă a unuia din medicii legiști — a spus că oasele nu păreau a fi recente. Mă rog, asta s-ar putea datora locului unde au stat. Dacă au fost expuse vântului și condițiilor meteo ori dacă au fost protejate. Să sperăm ca medicul legist va putea estima vechimea lor.

— În regulă, atunci când crezi c-am putea conta pe primul raport? se încruntă nerăbdător Mellberg.

— Probabil vom primi un raport preliminar azi, apoi va dura câteva zile pentru ca medicul legist să parcurgă totul mai în detaliu. Așa că pentru moment trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Unde sunt ceilalți?

Mellberg oftă.

— Gösta e liber astăzi. Un blestemat de turneu de golf sau așa ceva. Ernst și Martin sunt într-o intervenție de urgență. Annika e undeva în Tenerife. Pesemne credea că o să plouă toată vara. Biata de ea. Să plece din Suedia acum, cu vremea asta grozavă pe care-o avem — chiar nu e amuzant.

Patrik îi aruncă din nou lui Mellberg o privire surprinsă și se minună în fața acestei neobișnuite manifestări de simpatie. Ceva straniu se petrecea, asta era sigur. Însă acum nu avea niciun rost să piardă timpul cu astfel de griji. Aveau lucruri mult mai importante la care să se gândească.

— Știu că ești în vacanță pentru restul săptămânii, însă n-ai vrea să vii și să dai o mână de ajutor la cazul ăsta? întrebă Mellberg. Ernst nu este îndeajuns de inventiv, iar Martin este prea ageamiu pentru a conduce o anchetă, deci chiar ne-ai fi de ajutor.

Cererea fu atât de măgulitoare pentru orgoliul lui, încât Patrik se trezi spunând da pe loc. Bineînțeles că pentru asta avea să primească un perdaf acasă, dar se consolă

cu gândul că nu i-ar fi luat mai mult de cincisprezece minute să ajungă la Erica dacă ar fi avut nevoie grabnică de el. De altminteri, pe căldura aceea, se tot călcaseră reciproc pe nervi, așa că putea fi o idee bună să nu stea toată ziua acasă.

— Mai întâi aș vrea să aflu dacă vreo femeie a fost dată dispărută, spuse. Ar trebui să verificăm un perimetru destul de larg, să zicem din Strömstad până în Göteborg. Îi voi ruga pe Martin sau pe Ernst să o facă. Mi s-a părut că i-am auzit intrând.

— Bine, foarte bine. Așa te vreau, ține-o tot așa!

Mellberg se ridică de la masă și îl bătu voios peste umăr pe Patrik. Acesta își dădu seama că, așa cum se întâmpla de fiecare dată, el avea să facă toată munca, în vreme ce Mellberg avea să culeagă toți laurii. Dar nu se mai necăjea din pricina asta; nu merita.

Cu un oftat, puse ceștile de cafea în mașina de spălat vase.

— Gata, toată lumea în picioare! Credeți că asta e vreo blestemăție de pensiune, unde puteți lenevi toată ziua?

Vocea își croi drum printre straturi dese de ceață și-i răsună supărător în tâmpile. Johan deschise cu precauție un ochi, dar îl închise imediat ce văzu lumina orbitoare a soarelui de vară.

— Ce naiba...

Fratele lui mai mare cu un an, Robert, se întoarse în pat și își puse perna peste cap. Aceasta îi fu smulsă brusc din mâini, iar el se ridică, bombănind.

— Chiar nu se poate dormi mai mult în casa asta?

— Trântori ce sunteți! Dormiți până târziu în fiecare zi. E aproape amiază. Dacă n-ați sta treji până târziu, în

fiecare noapte, umblând creanga și făcând Dumnezeu știe ce, poate că n-ați mai fi nevoiți să dormiți jumătate din zi. Eu chiar am nevoie de puțin ajutor. Locuiți aici gratis și mâncați gratis, și amândoi sunteți bărbați în toată firea. Nu cred că vă cer prea mult dacă vreau să-i dați bieței voastre mame o mână de ajutor.

Solveig Hult stătea cu mâinile încrucișate. Suferea de obezitate morbidă, având paloarea cuiva care nu ieșea niciodată afară. Părul îi era slinos, încadrându-i chipul între șuvițe răvășite, închise la culoare.

— Aveți aproape treizeci de ani și încă trăiți pe spinarea mamei voastre. Mda, bine, sunteți niște bărbați adevărați. Și cum de vă puteți permite să mergeți la petreceri în fiecare noapte, dacă mi-e permis să întreb? Nu munciți și nu vă văd contribuind vreodată cu ceva la cheltuielile casei. Auziți, de-ar trăi încă tatăl vostru, ar pune capăt comportamentului ăstuia. Aveți vreo veste de la Oficiul pentru Plasarea Forței de Muncă? Trebuia să mergeți acolo acum două săptămâni!

Acum veni rândul lui Johan să-și pună perna peste față ca să nu mai audă cicăleala aia continuă; maică-sa era ca o moară stricată. Însă și perna lui fu smulsă rapid. Se ridică în capul oaselor, mahmur, cu capul zvâcnindu-i cumplit.

— Am strâns de mult masa pentru micul dejun. Va trebui să găsiți singuri ceva în frigider.

Posteriorul imens al lui Solveig ieși legănându-se din camera mică pe care frații încă o împărțeau, iar femeia trânti ușa în urma ei. Băieții nu îndrăzniră să se culce la loc, ci scoaseră un pachet de țigări și își aprinseră fiecare câte una. Puteau sări peste micul dejun, însă țigara îi binedispunea și le dădea o senzație plăcută de arsură în gât.

— Ce mai distracție aseară, așa-i? râse Robert și suflă cercuri de fum în aer. Ți-am zis că au chestii grozave acasă. E directorul unei companii din Stockholm. Noroc că tipii ca el își pot permite ce-i mai bun.

Johan nu răspunse. Spre deosebire de fratele său mai mare, lui spargerile nu îi ridicau nivelul de adrenalină. În schimb, trăia zile întregi, atât înainte, cât și după un jaf, cu un gol mare și rece de anxietate în stomac. Însă mereu asculta de Robert; niciodată nu îi trecuse prin mințe că ar fi putut face altfel.

Spargerea din ziua precedentă le oferise câștigul cel mai gras din ultima vreme. Majoritatea oamenilor erau prudenți când era vorba să lase obiecte scumpe în casele lor de vară; de regulă își puneau acolo vechiturile pe care altminteri le-ar fi aruncat sau chilipirurile găsite pe la târgurile unde se vindeau lucruri la mâna a doua, care îi făceau să se simtă de parcă ar fi dat lovitura, deși obiectele respective nu valorau nici două parale. Însă ieri băieții făcuseră rost de un televizor nou, un DVD-player, un joc Nintendo și o grămadă de bijuterii aparținând stăpânei casei. Robert avea să vândă lucrurile prin filierele sale obișnuite și urma să facă rost de niște bani frumoși. Nu că le-ar fi ajuns prea mult timp. Banii furați parcă se cereau cheltuiți, iar după vreo două săptămâni, aveau să se termine. Îi risipeau pe jocuri de noroc, ieșiri în oraș, unde le făceau cinste prietenilor, și pe te miri ce lucruri. Johan se uită la ceasul scump pe care îl purta. Din fericire, mama lor nu putea recunoaște niciun lucru de valoare atunci când îl vedea. Dacă ar fi știut cât costa ceasul, cicăleala nu s-ar mai fi oprit niciodată.

Uneori se simțea captiv ca un hamster într-o roțiță, învârtindu-se întruna, odată cu trecerea anilor. Nimic nu